

hvilken Institution der som Centralmyndighed skal modtage disse Indberetninger og tage Bestemmelse om Iværksættelse af de nødvendige Foranstaltninger. Dette Spørgsmaal bliver imidlertid, efter hvad der er Udvalget bekendt, behandlet af Udvalget vedrørende Vanføreforsorg m. v., og nærværende Udvalg har derfor ment foreløbigt at burde foreslaa Indberetning indsendt efter derom af Socialministeriet nærmere fastsatte Regler.

I Paragrafens Stk. 3 har man udeladt Ordene: »Overlæge paa«, da den omhandlede Forskrift for Anskaffelse af Bandager m. v. ikke nødvendigvis bør udstedes af Overlægen personlig, men udfærdiges under Anstaltens Ansvar.

Udvalget har anset det for nødvendigt som et nyt Stk. 5 at indføje en Definition af Begrebet »vanfør eller lemlæstet«, hvilken Definition svarer til den, som i sin Tid er foreslaaet af Socialraadet i dets Indstilling af December 1925. Man opnaar herved at faa en som det synes tiltrængt Afgrænsning af den Gruppe Personer, som kan faa offentlig Hjælp i Henhold til nærværende Bestemmelse.

Man har overalt ændret den i F. F. § 207 anvendte Betegnelse »Hjemmet for Vanføre« til »en statsanerkendt Anstalt for vanføre« under Hensyn til de stedfindende Overvejelser om Oprettelse i Jylland af en til »Samfundet og Hjemmet for Vanføre« svarende Virksomhed.

Udvalget har endelig drøftet Landsforeningens Forslag om Indrettelse af Plejestiftelser med Værksteder, men har for sit Vedkommende ikke ment at kunne tiltræde dette Forslag, idet det efter Udvalgets Opfattelse dels vil være vanskeligt økonomisk at gennemføre noget saadant og dels maa forekomme mere end tvivlsomt, om man ad denne Vej kan naa saa gode Resultater som gennem Anbringelse i det frie Liv.

ad § 209 (F. F. § 212).

Denne Bestemmelse har efter sin Art naturlig Tilknytning til den foregaaende, og den bør derfor have sin Plads paa dette Sted, ligesom dens 1. Stk. er affattet i Overensstemmelse med den tilsvarende Regel i § 208. Der er efter Udvalgets Formening ikke Grund til at gøre Reglerne for den Hjælp, der her er Tale om, afvigende fra dem, der gælder for vanføre eller lemlæstede, idet der her er Tale om en Lidelse, der lige saa vel som det, der almindeligvis betegnes som Vanførhed, kan nedsætte den paagældendes Erhvervsevne i væsentlig Grad. Ud fra et lægeligt Synspunkt kunde de talelidende i og for sig meget vel henføres direkte under Reglen i § 208, men af historiske Grunde (jfr. Fattiglovens § 61) og for at undgaa Misforstaaelse har man ogsaa i Udvalgets Forslag udskilt Bestemmelserne om de talelidende i en særlig Paragraf. Imidlertid følger det af det anførte, at man (i Modsetning til F. F. § 212) mener at maatte foreslaa, at Behandlingen paa Anstalt eller kontrolleret Familiepleje i Trangstilfælde afholdes som Statsforsorg, medens Hjælp, der iøvrigt maatte blive ydet en trængende talelidende i Anledning af Behandling for hans Lidelse, afholdes af Opholdskommunen som Sygehjælp.

ad §§ 210—211 (F. F. §§ 208—210).

En rationel Gennemførelse af Forsorgen for de blinde kræver, at et Centralorgan har en samlet Oversigt over de blinde og derigennem Mulighed for at være i Kontakt med alle disse. Et saadant Centralorgan haves i Blindeinstituternes Hovedregister, som modtager Indberetninger om de blinde. Da den hidtidige Ordning, hvorved Indberetningspligten vedrørende blinde paahviler Sognepræsterne, i København og Frederiksberg Folkeregistrene, imidlertid ikke skønnes tilfredsstillende, har Udvalget foreslaaet, at Indberetningspligten fremtidig paalægges det sociale Udvalg; men for at sætte dette i Stand til fuldtud at varetage denne Opgave, har man fundet det nødvendigt at paalægge dels